

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

ÚNOR

ČÍSLO 2

Ročník 2014

EDITORIAL

Vážení přátelé,

v poslední době jsem slyšel z několika stran názor, že svátost pomazání nemocných se nazývá poslední pomazání, a proto se o tuto svátost má žádat, až když je člověk na tom nejposlednějším úseku svého života. Protože po udělení svátosti pomazání nemocných (poslední pomazání) nastává smrt.

Tyto mylné názory a scestné postoje, které by mohly být příčinou toho, že nemocnému by nebyla poskytnuta z jeho, či jiné vůle útěcha v nemoci, a to, že jsem dostal tuto svátost čtyřikrát a ještě jsem neumřel, mě vyprovokovalo k napsání těchto řádků.

Nejdříve bychom si asi měli ujasnit, co to je za svátost, co obnáší a proč stojí za to jí přijmout.

Začneme asi úvahou, proč se z této posily nemocných stala taková útěcha umírajících. Představme si člověka, dnes a denně zápasícího o životy. Najednou někdo v rodině onemocní. Doktor je drahý, proto je volán, až když není vyhnutí. Jeho snaha je kolikrát zbytečná, protože byl zavolán pozdě. Pak zbývalo už jen poslední pomazání jako důstojné zakončení života. Dnes, kdy lékařská péče není tak nedostupná, lze svátosti nemocných využít i k porovnání osobních věcí s Bohem, vykonat svátost smíření a tím se odevzdat do rukou Božích v nemoci, nebo před nějakou operací. Přijetím svátosti se vědomě nezříkáme života, vždyť to není sebevražda, ale naopak připouštíme Boží vůli ať pro život stávající, nebo život věčný. Pak můžeme v klidu hledět vpřed, ať je Boží vůle jakákoli. Nenamlouvejme si, že nepřijmeme-li svátost nemocných oddálíme tím smrt. Naopak zřekneme se vědomě Boží pomoci při naší životní zkoušce. V případě přijetí této svátosti jsme připraveni na smrt a při pokračování nemoci, či uzdravení máme lepší a důvěrnější vztah k Bohu. Mám to vyzkoušeno na sobě.

1. Radujme se – Ježíš nás na kříži spasil.
2. Nebojme se – vždyť nás čeká život věčný.
3. Milujme se – vždyť Pán je mezi námi a je mu to milé.

Pepa

LUMEN FIDEI

Encyklika papeže Františka o víře

Kapitola druhá

JESTLIŽE NEUVĚŘÍTE, NEPOROZUMÍTE (Iz 7,9)

Víra a pravda

23. *Jestliže neuvěříte, neporozumíte* (srov. Iz 7,9). Takto jsou přeložena slova proroka Izaiáše králi Achazovi v řecké verzi hebrejské Bible, Septuagintě, takzvaném překladu sedmdesáti pořízenému v egyptské Alexandrii. Tímto způsobem se stala středem víry otázka poznání pravdy. V hebrejském textu nicméně čteme něco jiného. Prorok tam říká králi: „**Jestliže neuvěříte, neobstojíte.**“ Je to slovní hříčka se dvěma formami slovesa amàn: „věříte“ (ta aminu) a „obstojíte“ (te amenu). Král, zastrašený mocí svých nepřátel, hledá bezpečí, které mu může poskytnout smlouva s velkou Asyrskou říší. Prorok jej tedy vyzývá, aby se spolehnul na jedinou pravou skálu, která se nechvěje, Bohu Izraele. Poněvadž je Bůh spolehlivý, je rozumné věřit v Něho a budovat svou jistotu na Jeho Slovu. Prorok dá později Bohu dvakrát jméno „Bůh-Amen“ (srov. Iz 65,16, česky JB: Bůh pravdy), nezlomný základ věrnosti smlouvě. Mohlo by se mít za to, že řecká verze Bible při překladu slova „obstát“ výrazem „porozumět“, provedla hlubokou změnu v textu a přešla od biblického pojmu spolehnout se na Boha k řeckému porozumět. Nicméně, tento překlad, který jistě chápe onen dialog v rámci řecké kultury, se neodcizuje hluboké dynamice hebrejského textu. Stálost, kterou Izaiáš slibuje králi, se totiž stává porozuměním Božímu jednání a jednotě, kterou On propůjčuje životu člověka a dějinám lidu. Prorok vybízí k pochopení Pánových cest a ve věrnosti Boha nachází moudrý plán, který vládne věkům. Svátý Augustin vyjádřil syntézu slov „porozumět“ a „obstát“ ve svých Vyznáních, když mluví o pravdě, které se lze svěřit, aby bylo možno stát na nohou: „Obstojím a upevním se v tobě, ve tvé pravdě“. Z kontextu víme, že svátý Augustin chce ukázat, že **tato spolehlivá Boží pravda, jež vysvítá z Bible, záleží v Jeho věrné přítomnosti v dějinách, v Jeho schopnosti držet pohromadě doby a shromažďovat rozptýlené dny člověka.**

24. Čteme-li Izaiášův text v tomto světle, plyne odtud závěr, že člověk potřebuje poznání, potřebuje pravdu, protože bez ní neobstojí, nejde vpřed. **Víra bez pravdy nespasí, nedá našim krokům bezpečí.** Zůstává jen krásnou pohádkou, projekcí našich tužeb po štěstí, něčím, co nás potěší jen do té míry,

v jaké chceme klamat sami sebe. Anebo je redukována na krásný cit, který utěší a zahřeje, ale je podroben proměnám naší duše, rozmanitosti dob a není schopen být v životě stálou oporou. Kdyby víra byla taková, měl by pravdu král Achaz, který nechtěl stavět život a bezpečí svého království na citu. Avšak právě svojí niternou souvislostí s pravdou je víra schopna poskytovat nové světlo, jež je nadřazeno královým kalkulacím, protože chápe jednání Boha, který je věrný své smlouvě a svým příslibům.

25. Poukázat znovu na souvislost víry a pravdy je dnes více než kdy jindy nezbytné právě kvůli krizi pravdy, v níž žijeme. V soudobé kultuře je častá tendence přijímat pouze pravdu, která se týká technologie. Pravé je to, co člověk dokáže vytvořit a změřit vědecky; je to pravé, protože to funguje, a činí tak život pohodlnějším a snadnějším. Toto se dnes jeví jako jediná jistá pravda, jediná, kterou lze sdílet s ostatními, jediná, o které se může diskutovat a společně o ni usilovat. Na druhé straně by měly být pravdy jednotlivce, které spočívají v autentičnosti bytí toho, co každý cítí ve svém nitru. Platí jen pro jednotlivce a nemohou být nabízeny druhým spolu s nárokem, že slouží obecnému dobru. Velká pravda, která vysvětluje celek osobního i společenského života, je nahlížena s podezřením. Nebyla snad právě tato pravda – klade se otázka – požadována velkými totalitáristy minulého století, pravda, která vnucovala vlastní globální koncepci, aby potřela konkrétní dějiny jednotlivce? Zůstává proto jenom relativismus, který se už nezajímá o otázku po pravdě všeho, což je v podstatě také otázka po Bohu. Je logické, že tato perspektiva odstraňuje spojení mezi náboženstvím a pravdou, protože tato spojitost je prý kořenem fanatismu, který chce utiskovat toho, kdo nesdílí jeho přesvědčení. V tomto kontextu můžeme mluvit o velkém zapomnění v našem soudobém světě. Otázka po pravdě je totiž otázkou paměti, hluboké paměti, protože se obrací k něčemu, co nás předchází a může nás tak sjednotit v širší míře než je naše nepatrné a limitované „já“. Je to otázka po počátku všeho, v jehož světle lze spatřovat cíl a tím také smysl společné cesty.

PASTORACE

POSELSTVÍ KE SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

Poselství papeže Františka ke Světovému dni nemocných, který připadá na 11. února, spatřuje v nemocných „zvláštní přítomnost trpícího Krista“. Téma poselství k tomuto dni, který je totožný s liturgickou památkou Panny Marie Lurdské, zní: „Víra a láska: »Také my jsme povinni položit život za své bratry« (1 Jan 3,16).“

„V našem utrpení“, píše Svatý otec, **“ je utrpení Ježíše, který spolu s námi nese jeho tíži a zjevuje jeho smysl.** Když Syn Boží vystoupil na kříž, zničil osamocenosť utrpení a jeho temnotu osvětil. Stojíme tak před tajemstvím Boží lásky, která nám vlévá naději a odvahu. Naději proto, že v tajemném plánu Boží lásky se také noc bolesti otevírá velikonočnímu světlu, a odvahu proto, abychom každému protiventství čelili spolu a v jednotě s Ním.“

Papež pak v poselství vysvětluje, že „Boží Syn učiněný člověkem nevyňal nemoc a utrpení z lidské zkušenosti, ale proměnil jej a uvedl na pravou míru. Uvedl jej na pravou míru proto, že už nemá poslední slovo. To má nyní život ve své plnosti a novosti. A proměnil jej, aby se ve spojení s Kristem měnilo z negativa na pozitivum. Ježíš je cesta a s Jeho Duchem jej můžeme následovat.“

Papež František pak zdůrazňuje povolání každého křesťana přistupovat s jennocitem k tomu, kdo trpí, a vnášet do protiventství světa naději a úsměv Boží. „Pokud se velkorysá oddanost službě druhým stane stylem našeho jednání, vytváříme prostor Kristovu Srdci, které nás roznítí, takže můžeme přispět k příchodu Božího království,“ píše papež František v poselství ke Dni nemocných.

Svatý otec pak poukazuje na vzor, kterým se máme řídit, abychom rostli „v jennocitu, v uctivé a ohleduplné lásce“. Matka Boží zná tuto cestu nejlépe. K ní se můžeme s důvěrou a synovskou láskou obracet v jistotě, že nám pomůže, bude nám oporou a nikdy nás neopustí. Je totiž Matkou Ukřižovaného, který vstal z mrtvých, zůstává u našich křížů a provází nás na cestě ke vzkříšení a k plnému životu.“

Citací ze své promluvy během pobožnosti Křížové cesty letos v Rio de Janeiro pak papež svoje poselství ke Světovému dni nemocných končí: „Kříž – čteme tam – je jistotou věrné Boží lásky k nám. Tak velké lásky, která dokáže vstoupit do našeho hříchu a odpustit ho, vstoupit do našeho utrpení a dát nám sílu ho nést, vstoupit do naší smrti a zvítězit nad ní a dát nám spásu. Kristův kříž také vyzývá k tomu, abychom se nechali nakazit touto láskou, učí nás, abychom se na druhé dívali vždy s milosrdenstvím a s láskou, zvláště na ty, kdo trpí, kdo potřebují pomoc.“

V závěru poselství papež zmiňuje zvláště ty, kteří o nemocné pečují, a všem – nemocným, zdravotníkům, dobrovolníkům – uděluje apoštolské požehnání.

POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Nemoc a utrpení vždy patřily k nejdůležitějším problémům, které podrobují lidský život zkoušce. V nemoci člověk zakouší vlastní bezmocnost, vlastní meze a svou ohroženost. Každá nemoc může dát zahlédnout smrt.

Nemoc může vést k úzkosti, k uzavření se do sebe, někdy dokonce k zoufalství nebo vzpouře proti Bohu. Může však také napomáhat člověku k větší zralosti, pomoci mu rozlišit v jeho životě, co není podstatné, aby se zaměřil na to, co je důležité. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.

Ani Ježíš se ve svém životě utrpení nechtěl vyhnout. Pro nemocné a trpící okolo sebe měl soucit, mnohé uzdravil. Neměl pouze moc uzdravovat, ale i odpouštět hříchy: přišel uzdravit úplně celého člověka, duši i tělo; je lékařem, jakého nemocní potřebují. On sám na kříži vzal na sebe celou tíhu zla a „šňal hříchy světa“ (Jan 1,29); nemoc je pouze jeho důsledkem. Svým utrpením a svou smrtí na kříži dal bolesti nový smysl. S ním se může utrpení stát pro člověka cestou očisty, cestou zrání a cestou růstu.

Ve svém jednání nám Ježíš dává příklad, jak se k utrpení, které samo o sobě je nesmyslné, postavit. Nepřišel utrpení zrušit, ale vstoupil do něj a snášel jej s láskou. Proto může křesťan prožívat ve svém utrpení Ježíšovu blízkost a následovat jej i tam. **Svátost pomazání nemocných dodává člověku útěchu, pokoj a odvahu. Duch svatý obnovuje důvěru a víru v Boha. Nemocný dostává sílu a dar spojit se mnohem důvěrněji s Kristovým utrpením:** je jistým způsobem posvěcen, aby přinášel plody připodobněním k výkupnému utrpení Ježíše. Utrpení, následek dědičného hříchu, dostává nový smysl: stává se účastí na Ježíšově spasitelném díle. Nemocný přispívá tak k posvěcení církve a k dobru všech lidí.

Převzato z - Římskokatolická farnost - děkanství Hradec Králové

Těžká nemoc je pro každého člověka také těžkou zkouškou. Nemocný člověk se dívá na ostatní, kteří jsou zdraví a mnohdy jim závidí, že mohou chodit do školy, práce nebo jezdit na výlety. Objevují se myšlenky na to, proč zrovna mě to potkalo a vznikají další a další vnitřní nepokoje. Fyzická nemoc s sebou nese i psychickou zátěž. Člověk nespí nebo má špatné sny. Mohou přicházet myšlenky na promarněné dny, měsíce a možná i roky. – „Přece bych toho ještě měl tolik udělat...“ Může se stát, že člověk ztrácí naději, upadá do zoufalství a pochybuje o Božím milosrdenství. Může to potkat každého z nás nebo naše blízké. Pokud se tak stane, měli bychom poprosit kněze, aby přišel a udělil svátost pomazání nemocných, která je vyjádřením lásky a péče Krista o lidi

nemocné a trpící. Popisuje to v Písmu sv. Nového zákona sv. Jakub ve svém listě : Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřájí ho olejem ve jménu Páně. /Jak 5,14/

Nemocný, který přijímá tuto svátost, vyjadřuje svou vůli přijmout utrpení tak, jak jej přijal Kristus – důstojně a s úmyslem trpět pro spásu lidí.

Tato svátost je zároveň prosbou o návrat zdraví jak fyzického, tak duchovního. Pomazání nemocných nelze považovat a vůbec nazývat posledním pomazáním, i když někdy se stane, že pomazání nemocných je poslední službou nemocnému nebo umírajícímu člověku.

Velice často se stává, že nejbližší rodina otálí a samotný nemocný má strach poprosit v pravý čas o tuto svátost. Mylně považuje tuto svátost za předznamenání blízké smrti. A zatím je pravdou, že svátost pomazání nemocných je svátostí nemocných a trpících, nikoliv umírajících. I když pro umírající je také určena.

Je třeba se také vyhnout druhému extrému, kdy člověk prosí o tuto svátost při obyčejném nachlazení.

Komu je třeba udělit tuto svátost?

Úvod k Obřadům pomazání nemocných poznamenává, že je třeba pomazat věřící, jejichž život je ohrožen z důvodu nemoci nebo pokročilého věku. Stačí jen zdravý úsudek bez zbytečného váhání.

Tuto svátost je možné opakovat, jestliže se nemocný po přijetí svátosti uzdravil a pak opět onemocněl nebo v době trvání stejné nemoci se jeho stav zhoršil.

Před operací je možno také tuto svátost přijmout, jestliže se operace koná z důvodu vážné nemoci.

Osoby v pokročilém věku také mohou o pomazání poprosit.

I dětem je možné pomazání udělit, pokud dosáhly rozeznání a jsou si vědomé, že v této svátosti přichází Ježíš, aby je pozvedl v jejich utrpení.

Nemocným, kteří jsou v bezvědomí nebo těm, kteří ztratili možnost užívání rozumu, je možné udělit tuto svátost, jestliže existuje pravděpodobnost, že by tuto svátost chtěli přijmout, kdyby byli v plném vědomí.

Nelze udělit svátost pomazání nemocných zemřelým – svátosti jsou určené jen pro žijící. Ledaže existuje pochybnost, že ten nemocný zemřel opravdu. Tehdy je možno tuto svátost udělit podmíněčně – tzn. „Jestliže žiješ...“

Obřad pomazání nemocných se skládá z proseb o zdraví nemocného, biblického čtení modlitby Páně a požehnání. Všichni, kteří přebývají v domě, by se měli tohoto obřadu účastnit.

Jádrem tohoto obřadu je pomazání posvěceným olejem. Kněz pomazává nemocného tak, že dělá olejem znamení kříže na čelo a ruce nemocného a přítom říká: „Skrze toto svaté pomazání, ať ti Pán pro své milosrdenství

pomůže milostí Ducha svatého. Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní. Amen.

Tuto svátost by měla předcházet svátost smíření.

Je třeba podotknout, že nemocní mají v církvi výjimečné místo. S nemocným člověkem se identifikuje sám Ježíš. Na posledním soudu je mezi skutky milosrdenství jmenováno navštívení nemocných. Je to jedno z nejhlubších tajemství evangelia. Pravda o nezištné lásce prokázané lidem, kteří to potřebují.

Byl bych velmi rád, abychom se konečně zbavili předsudků a abychom s důvěrou pozvali k nemocnému kněze. Rád využiji svůj čas pro nemocné a lidi v pokročilém věku, kteří nemohou přijít do kostela.

Prosím vás o aktivní pomoc.

P. Jan

PŘEJEME

V únoru oslaví svá životní jubilea:

Emílie Petrová (60 let)

Helena Procházková

Mírek Lamač (40 let)

Marie Pastorková

Zdena Rákosová

Nataša Al Radi

Marie Pešková

Zdislava Bohuslavová

Jáchym Pešek (5 let)

Všem jim za farnost přejeme stálou Boží ochranu, mnoho lásky, pokoje.

NENECHTE SI UJÍT

POZVÁNKA MÍSTNÍ SKUPINY ČKA - ČESKÝ RÁJ:

Br. Romuald Jarolímek: RUSKO ROZUMEM NEPOCHOPÍŠ!

Středa 5. února 2014, v 18:15, aula sklářské školy, Železný Brod.

Po svém pobytu v této obrovské zemi se pokusí s posluchači pásmem obrázků, hudby a povídání podělit o své zkušenosti.

Bratr Romuald je kapucín z kláštera v Sušici, bývalý sekretář a archivář. Dlouhodobě pracuje s mládeží a s církevními statistikami, jak tajemně sdělil.

Aktuálně má na starosti v klášteře kostel a kuchyň, což je rovněž zajímavá kombinace stravování – duše i těla.

Tak se těšme na jeho menu, servírované v aule sklářské školy, věřím, že zachutná všem přítomným. Srdečně všechny zveme a těšíme se na bohatou účast a spoustu zvědavých otázek z publika.

Ing. arch. Martin Tomešek

FÓRUM

At'čin sloupek

Dnes vám napíšu, co chystá moje mamka. Už zase připravuje ozdravný týden v Mariánských lázních. Bydlet budeme v hotelu Polonia na hlavní třídě.

Jeden den budeme v Karlových Varech, prohlédneme si nové letiště a rozhlednu Dianu. Navštívíme klášter Mariánská Týnice, zámek Kynžvart, Cheb, pivovar a krásnou Loretu v Hroznatově. Také chceme navštívit skanzen lidové architektury, solnou jeskyni, bazén s vířivkou a podívat se na fontánu. Zajedeme také do Bavorska, protože autobus tam bude s námi.

Jedeme 1. června, vrátíme se 7. června. Dvoulůžkový pokoj s teplou vodou stojí 5.500,-Kč na osobu, pokoj s WC a sprchou je za 7.000,-Kč. Cena je i s dopravou a vstupným. A taky každé ráno při cvičení mamka měří hladinu cukru v krvi a já krevní tlak. Nad fontánou je kostel a každý den je mše svatá.

Pojed'te s námi.

At'ka

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu a její úmysly

Nebeský Otče kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to

všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie Od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Únor

Všeobecný: Aby církev a společnost uznávaly moudrost a zkušenost starších lidí.

Evangelizační: Za kněze, zasvěcené osoby a laiky, aby plně pracovali na díle evangelizace.

Národní: Aby dobrotivý Bůh připravil srdce lidí, kteří nepoznali jeho lásku, k přijetí radostného poselství Kristova evangelia.

Najděte si každý den chvíli a zamyslete se v modlitbě nad daným veršem z Bible

<u>1.2.</u>	1.čt:2Sam 12,1-17 Žl: 51 Ev.: Mk 4,35-41	Ježíš jim řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“
<u>2.2.</u> 4.ne	1. čt: <u>Mal 3,1-4</u> Žl:24(23) 2. čt: <u>Žid 2,14-18</u> Ev.: <u>Lk 2,22-40</u>	"On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat ...“
<u>3.2.</u>	1. čt: 2Sam 15,13-14.30;16,5-13a Žl: 3 Ev.: Mk 5,1-20	„Jdi domů ke své rodině a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smíloval.“
<u>4.2.</u>	1. čt: 2Sam 18,9-19,4 Žl: 86 Ev.: Mk 5,21-43	Ježíš řekl představenému synagógy: „Neboj se, jen věř!“
<u>5.2.</u>	1. čt: 2Sam 24,2.-17 Žl: 32 Ev.: Mk 6,1-6	Tu jim Ježíš řekl: „Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě.“
<u>6.2.</u>	1. čt: 1Kral 2,1-12 Žl: 1Kron 29 Ev.: Mk 6,7-13	Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: Chod' po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a příkázání, jeho práva a svědectví ;a tak budeš mít úspěch ve všem, co budeš konat, ať se obrátíš kamkoli.
<u>7.2.</u>	1. čt: Sir 47,2-13 Žl: 18 Ev.: Mk 6,14-29	Jan Herodovi vytýkal: „Není dovoleno, abys měl manželku svého bratra!“
<u>8.2.</u>	1. čt: 1Kral 3,4-13 Žl: 119 Ev.: Mk 6,30-34	Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře.

<u>9.2.</u> 5.ne	1. čt: <u>Iz 58,7-10</u> <u>Žl: 112(111)</u> 2. čt: <u>1Kor 2,1-5</u> Ev.: <u>Mt 5,13-16</u>	"Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on ti řekne: 'Zde jsem!'"
<u>10.2.</u>	1. čt: 1Kral 8,1-13 Žl: 132 Ev.: Mk 6,53-56	Prosili ho, aby se směli dotknout byt' jen třásně jeho roucha. A kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.
<u>11.2.</u>	1.čt:1Kral 8,22-30 Žl: 84 Ev.: Mk 7,1-13	Hospodine, můj Bože, skoň se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě o smilování a vyslyš lkání a modlitbu, kterou se tvůj služebník před tebou dnes modlí
<u>12.2.</u>	1. čt: 1Kral 10,1-10 Žl: 37 Ev.: Mk 7,14-23	A řekl: „Co vychází z člověka, to ho znesvěcuje. Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.“
<u>13.2.</u>	1. čt: 1Kral 11,4-13 Žl: 106 Ev.: Mk 7,24-30	Když nadešel Šalomounovi čas stáří, jeho ženy odklonily jeho srdce k jiným bohům, takže jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako bylo srdce jeho otce Davida.
<u>14.2.</u>	1. čt: 1Kral 11,29-32;12,19 Žl: 81 Ev.: Mk 7,31-37	Ježíš vzhlédl k nebi, povzdechl a řekl: „Eěfatha,“ což znamená ‚otevři se!‘
<u>15.2.</u>	1. čt: 1Kral 12,26-32;13,33-34 Žl: 106 Ev.: Mk 8,1-10	Ježíš vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali; oni je předložili zástupu.
<u>16.2.</u> 6.ne	1. čt: <u>Sir 15,16-21</u> <u>Žl: 119(118)</u> 2. čt: <u>1Kor 2,6-20</u> Ev.: <u>Mt 5,17-37</u>	Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá (Bůh) to, co kdo bude chtít. Jeho oči (hledí) na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovození, aby hřešil.
<u>17.2.</u>	1. čt: Jak 1,1-11 Žl: 119 Ev.: Mk 8,11-13	Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti.
<u>18.2.</u>	1. čt: Jak 1,12-18 Žl: 94 Ev.: Mk 8,14-21	Kdo prochází zkouškou, ať neříká, že ho pokouší Pán. Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší.
<u>19.2.</u>	1. čt: Jak 1,19-27 Žl: 15 Ev.: Mk 8,22-26	Pamatujte si, moji milovaní bratři: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu; vždyť lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš.
<u>20.2.</u>	1. čt: Jak 2,1-9 Žl: 34 Ev.: Mk 8,27-33	Bratři moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi.
<u>21.2.</u>	1. čt: Jak 2,14-	Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale

	24.26 Žl: 112 Ev.: Mk 8,34-9,1	přítom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?
<u>22.2.</u>	1. čt: <u>1Petr 5,1-4</u> Žl: <u>23(22)</u> Ev.: <u>Mt 16,13-19</u>	A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi."
<u>23.2.</u> 7.ne	1. čt: <u>Lv 19,1-18</u> Žl: <u>103(102)</u> 2.čt: <u>1Kor 3,16-23</u> Ev.: <u>Mt 5,38-48</u>	Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Okno za okno a zub za zub'. Ale já vám říkám: Neodporujte zlému.
<u>24.2.</u>	1. čt: Jak 3,13-18 Žl: 19 Ev.: Mk 9,14-29	Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky.
<u>25.2.</u>	1. čt: Jak 4,1-10 Žl: 55 Ev.: Mk 9,30-37	Podřídíte se tedy Bohu. Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře! Pokořte se před Pánem, a on vás povýší.
<u>26.2.</u>	1. čt: Jak 4,13-17 Žl: 49 Ev.: Mk 9,38-40	Vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí!
<u>27.2.</u>	1. čt: Jak 5,1-6 Žl: 49 Ev.: Mk 9,41-50	Každý bude solen ohněm. Sůl je dobrá; ztratí-li však svou slanost, čím ji osolíte? Mějte sůl v sobě a žijte mezi sebou v pokoji.“
<u>28.2.</u>	1. čt: Jak 5,9-12 Žl: 103 Ev.: Mk 10,1-12	Nestěžujte si jeden na druhého, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Za příklad trpělivosti v utrpení si, bratří, vezměte proroky, kteří mluvili ve jménu Páně.

Slavnosti a svátky v únoru:

- 2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu
- 3.2. sv. Blažej
- 11.2. Panna Maria Lourdská
- 22.2. svátek Stolce sv. Petra

Nebezpečná kniha aneb co v Bibli nemělo být

Jsem naplavenina. Nevyrostl jsem v církvi. Neznám pocity znuděného školáka v nedělní besídce. Bible pro mě nikdy nezískala pachut' povinné četby, nepotáhla se náboženskou plísní, neztratila tajuplné kouzlo a kořeněnou chuť exotiky. Možná proto mě nikdy netrápily otázky, se kterými zápasí apologetické brožurky. A čím jsem starší, tím víc mám dojem, že všechno, co v bibli jakoby „nemělo být“, v ní právě být mělo... Existují celé knihovny o biblických rozporech, omylech a nepřesnostech, a také o tom,

že to vlastně rozpory, omyly a nepřesnosti nejsou. Kde vzal Kain svoji manželku, jak se všechna zvířata vešla do archy, kolik bylo slepých u Jericha, proč chybí tři králové v Ježíšově rodokmenu atd. atd. Myslím si, že v těchto „rozporech a protirečeních bible“ opravdu není problém. Zajímají se o ně jen ti nejhloupější ateisté a jen ti nejhlavnější a nejtrpělivější křesťané se nechají vlákat do této pasti. ... Je to jako hledat „rozpory“ a „protirečení“ mezi sbírkami poezie Jaroslava Seiferta nebo mezi písněmi Beatles. Ano, bible říká věci plné napětí, dramatických zvrátů a strmých paradoxů – jako každý člověk, který chce vyslovit něco opravdu hlubokého a důležitého, jako každý, kdo vyznává lásku nebo tiší něčí bolest...

Líbí se mi, že bible je plná napětí, krkolomných a klikatých cest, temných míst a záhad. Ta nejhlubší tajemství nelze vyslovit chladným jazykem vědecké jednoznačnosti. Kdykoli básníci, mystikové a proroci vypovídají o svatých tajemstvích, zápasí s hranicemi lidského jazyka. Jejich řeč je přerývaná, udýchaná a neuhlazená, plná symbolů a náznaků, jakoby vyrvaná z výhně niterné zkušenosti. Jsem rád, že máme čtyři verze Ježíšova příběhu, dvě zprávy o stvoření, dvojí vyprávění o izraelských králích (knihy Královské a knihy Paralipomenon). Líbí se mi to jiskření mezi Matoušem, Markem, Lukášem a Janem. Je to vzrušený rozhovor svědků, jeto živý hudební nářez smyčcového kvarteta. Jistě že se překřikují, trumfují, doplňují a korigují, protože se mezi nimi stalo něco opravdu velkého a svatého. Ano, myslím si, že všechna ta rozmanitost žánrů, postojů, knih a autorů bible ji nakonec dělá čtivější a zajímavější, bližší životu v jeho pulsujícím, klikatém proudění. Ano, myslím, že bible zrcadlí život v jeho plnosti, v jeho šťávě, v napětích a paradoxech, někdy syrově, jindy poeticky. Slzy i smích, vášeň i bolest, radost i žal, cukr i sůl. To všechno v bibli mělo být, ne že nemělo...

Jsem rád, že je bible tak divná, tak rozčepýřená, tak vířivě pestrá. Vášnivá poezie, strhující vyprávění, ironické úšklebky, anekdoty, nudné rodokmeny, ubíjející seznamy proviantu... Je to knihovna, orchestr, labyrint. A je to tak dobře. Všechno to tam nějak patří. I ten Mefibóšet, Achítófel, Zerubábel a Lóručama...

Nevím o žádném vědeckém argumentu, který by mi bránil věřit v existenci andělů, nebe i pekla, v zázraky Vánoc a Velikonoc, ve Vtělení a ve Vzkříšení. Možná je to projev naivní uhlířské víry, ale nikdy jsem nepochopil, proč se někteří křesťané za tyto věci stydí, proč je omlouvají, proč klopi zrak a raději mění téma rozhovoru... Už několik let se učím vnímat bibli především jako dar. Jako vánoční dárek od někoho, kdo mě má rád. Učím se ten dárek postupně a pomaloučku rozbalovat (miluju rozbalování dárků o Vánocích). Jednou z nejdůležitějších zásad rozbalování, kterou jsem se naučil, je nevědět. Nevědět, co je to za dárek. Učím se bibli nerozumět. Když vím předem, co dostanu pod stromeček, vytrácí se kouzlo Vánoc. A když vím předem, co se v bibli dočtu, ztrácím chuť ji otevřít. Učím se očekávat překvapení, nevědět, co mě čeká na následující straně. Největší krizi ve vztahu ke čtení bible jsem totiž zažíval v době, kdy už jsem „věděl“, co se dočtu, už jsem ji měl „naskenovanou“ v hlavě. Připadal jsem si, jako bych měl stále dokola číst stejnou detektivku, ačkoli dávno vím, kdo je pachatel. A to bylo zlé. Už několik let mi pomáhá zásada učené nevědlosti. Ví, že nic nevím. Pak je každé čtení bible dobrodružná výprava do neznámé krajiny. Proto mám také potíže s otázkou, „co v bibli nemělo být“.

Jak to mám vědět? Bible je moje kamarádka, přítelkyně do nepohody. A právě její

tajemství, její napětí, „rozpory a protirečení“ mi pomáhají. Bible mi vzdoruje. Odolává mým námluvám. Odmítá každou snahu učesat ji, obrousit hrany a zahladit vrásky. Chce je mít. Měly tam být. Proto se učím rozjímat nad jejími symboly a znameními, tajemnými náznaky, dramatickými gesty. Ano, její občas podivínská povaha mi nepůsobí rozpaky. Pozastavovat se nad „rozpory“ v bibli je jako slídit po gramatických chybách a neohrabaném slohu v milostném dopise....

Všimněme si: O nehlubších tajemstvích víry, o Trojici, o božství Kristově, mluví bible plaše, rozechvěle, v náznacích, obrazech a symbolech, s bázní a třesením, se zatajeným dechem. My si je občas malujeme na prapory a řveme je do mikrofonů. Z nejintimnějších tajemství víry děláme hesla a slogany. ...Myslím si, že bible je schválně tak divná, rozcuchaná, křivoláká – aby nás chránila před ustrnutím, před duchovní sklerózou. Většina toho, co v ní jakoby nemělo být, tam právě být mělo....

Jak říká ElieWiesel, „modlím se k Bohu, abych uměl pokládat správné otázky“.V duchu vždycky fandím Abrahamovi, když čtu o tom, jak „trapně“ smlouvá (jako na trhu) o záchraně hříšníkův Sodomě (Gen 18,23nn). Také Mojžíšova slova „jestli je zničíš, Hospodine, vymaž mě ze své knihy“ (Ex 32,32) mi vhánějí slzy do očí. Mojžíš je vůbec zvláštní postava. Bůh mu řekl: „ustup, já je zahubím“. A Mojžíš, „pozemský červ“, odpověděl Vládci vesmíru: „Promiň, ale neustoupím“. (Ex 32, 9nn, viz také Nu 14,11nn a zejména Nu 17,9-13!) A hle: Bůh neztratil Abrahama za jeho drzé smlouvání, nerozdrtil Mojžíše za jeho troufalost, ale vyslyšel je! Vyhověl jim! Mám naději, že proto, že konečně pochopili, jak to s námi lidmi myslí sám Bůh. Možná právě takto smíme chápat Ježíšův neuvěřitelný postoj k jeho vlastním vrahům, když se za ně modlí: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí“ (Luk 23,34). A podobně neuvěřitelný postoj Štěpána, který „lobuje“ za ty, kteří ho právě kamenují: „Pane, nepočítej jim tento hřích“ (Sk 7,60). Možná nějak podobně uvažuje apoštol Pavel, když říká, že by nejradši dobrovolně propadl pecku a byl navěky zatracen, kdyby tím mohl zachránit své souvěrce, kteří odmítají Krista (Řím 9,3). A Bůh nejenže podobnou smělost netrestá, on ji nechává na věky věků zaznamenat do bible. Podle jeho názoru to všechno v bibli „mělo být“, ne že nemělo. Znamená to, že Abrahamovo smlouvání o Sodomu, Mojžíšova ochota přikrýt vzpurné Izraelity vlastním tělem, Ježíšova snaha „vysvětlit“ Otcí, že jeho vražedci „vlastně nemůžou“, Štěpánův lobbing za jeho rozzužené katy a Pavlova ochota obětovat vlastní spásu jako výkupné za zatvrzelé soukmenovce, že všechny tyto neuvěřitelné postoje nám mají být příkladem a ukazatelem cesty? Znamená to, že takto o hříšnicích smýšlí sám Bůh?

A je tu ještě něco, co podle názoru Ducha svatého v bibli „mělo být“. Jsou to příběhy vzorných, zbožných věřících svatých až na půdu, kteří jako by zaujímali úplně opačný postoj. Horlivý Jonáš, který má hrozný vztek, když Bůh zachrání hříšné Ninive, brat marnotratného syna, který je pohoršen otcovou velkorysostí vůči „tomu spratkovi“ (Luk 15,25nn), Marta, která se zlobí na Marii, že se „jen tak poflakuje“ (Luk 10,38nn), farizej, který děkuje, že není takový povel jako hříšný celník (Luk 18,9nn). Zdá se mi to, nebo nám bible v těchto příbězích naznačuje, že horlivá zbožnost oněch „příkladných věřících“ na Hospodina dělá pramalý dojem? Že z těchto vzorných dítek nemá velkou radost?

Ano, musím se přiznat, že tyto příběhy mě naplňují nadějí. Zdá se mi, že Bůh nedává

zapravdu přisnosti, „teologické důslednosti“ a „svatému hněvu“ oněch „zbožných a horlivých lidí“, ze kterých jde trochu strach. To, na čem mu nejvíc záleží, je zřejmě někde jinde. Chovám v sobě naději, že tajně fandí Abrahamovu smlouvání a Mojžíšově opovázlivé neochotě uhnout. Že jsou to oni, kdo se trefil do černého. Že Hospodinovo smýšlení o člověku daleko nevístižněji vyjadřuje Ježíšova přimluva za vlastní katy. Že mu Štěpán udělal radost, když prosil, aby Bůh „přimhouřil oči“ nad tím, že ho „tito milí lidé“ právě „jenom“ kamenují, a že měl vlastně radost z Pavlovy ochoty jít dobrovolně do pekla, aby tím vykoupil své krajany...

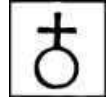
Doc. Pavel Hošek Th.D. (35)

celý článek na:

<http://www.granosalis.cz/modules.php?name=News&file=article&sid=8903>

KALENDÁŘ

5.2. (středa)	18:15	Přednáška ČKA – Br. Romuald Jarolímek v aule sklářské školy
6. 2. (čtvrtek)		Biblická hodina po mši sv. na faře v Ž. Brodě
8. 2. (sobota)	16:00	Farní posezení na faře v Ž. Brodě Nebude mše sv. ve Bzí
9. 2. (neděle)	9:00	Svátost pomazání nemocných při mši sv.
11. 2. (úterý)		Panny Marie Lurdské – svět. Den nemocných, mše sv. za nemocné v naší farnosti
12. 2.		Biblická hodina po mši sv. na faře v Ž. Brodě
19. 2.		Biblická hodina po mši sv. na faře v Ž. Brodě
23. 2. (neděle)		Sbírka na Svatopetrský halě
26.2.		Biblická hodina po mši sv. na faře v Ž. Brodě

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý 18:00 středa 18:00 čtvrtek 18:00 pátek 18:00 neděle 8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota 18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek 16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle 16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle 11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota 16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat p. Janovi, nebo Lence Pešatové, nebo také posílat v elektronické podobě na adresu: **fz.jakub@seznam.cz** a to vždy do předposlední neděle v měsíci.

Redakce si vyhrazuje právo krátit či upravovat příspěvky.

Zpravodaj pro svoji vnitřní potřebu vydává ŘK farnost Děkanství Železný Brod. **Doporučený příspěvek na tisk 5,- Kč, sponzorský 10,- Kč**

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: **483 389 223, 731 479 031**

číslo účtu: 500601574/0600 v GE Money Bank

e-mail: farabrod@volny.cz, janjucha@email.cz

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz